

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Udrag fra Christianiatoget. (1851)

Citation: Ploug, Carl: "Samlede Digte", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 174. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-idm140187297647760/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Frie nu Begge
Kån vi hinanden Hænderne række.
Kom da! vor Grande velsigner vor Pagt,
Og med Nordens trefoldige Magt
Gaa mod Fremtidens Skæbner vi kjække!

3.

En Rejse.

Fra Livets Toldbod nu rask ombord!
Thi Fantasies Slesvig sejler;
Med Ønskets Fart piler det mod Nord,
Og snart vi Sveas Capri pejler;
Paa Dækket vimle Huer blaa og graa,
En evig Boenf er i Kabysen paa,
Og Sang og Klang
Følge vor Gang
Med Lunets legende Delfiner.

Vi er paa Elven, — fra vaarlig Strand
De første Broderhilsner møde.
Vi er ved Gryden, hvor af dens Vand
Sig Bjergets Trolde koge Fløde.
Et „Coup de main“ og — Gøteborg er vor;
Men Sejerherrerne af Marken slaar

I Vennestrød

Thomanders Vid

Og saa den svenske Stormagt, Banko.

Nu svøber Taagen os gjæstmild ind,
Saa Ingen mærker, at vi svaje;
Men bort den rulles af Aftnens Vind,
Naar om den sidste Pynt vi dreje.

Se Christiania i Fjordens Bund!
Kanonen aabner hilsende sin Mund,

Og fra hver Aas

Det Gjensvar faas:

„Velkommen hid til gamle Norge!“

Vi er i Havnen, vi har gjort fast,
Og her det var saa smukt at dvæle;
Men Tiden har en forbandet Hast,
Vi kan kun Øjeblikke stjæle.

Saa kom — en kort Visit paa Oscarshal,
Og saa til Fest, til Gjæstebud' og Bal!

I stærke Drag,

Men ej i Mag,

Maa Glødernes Champagne tømnes.

Og saa vi klattre ad Skrænter op
Og rutsche ned i dybe Kløfter;
Alt Fjeldets Drot over Skovens Top
Sin snebedækte Isse løfter.

Paa een Gang aabner Kleven os sin Dør:
Dernede hviler under Regnens Slør
 Ringerigs Mø
 Med Skov og Sø
Og frodigt Pløjeland i Skødet.

Derned! thi hun er saa faur og frisk,
Ved hendes Barm er sødt at blunde,
Og hun har bredet os Dug og Disk
I sine grønne Birkelunde.
Hurra! Nu er vi da paa Tanbergøe:
I Dands de flinke Hallinger sig sno,
 Klingende Kor,
 Mandige Ord
Og lyse Bauner slaa mod Himlen.

Og saa? — Ja, saa gaar det op igjen,
Thi nu sig Afskedstimen nærmer.
Fortrolig klynger sig Ven til Ven
Og om det fjerne Gjensyn sværmer.
End skal besegles dog vor Broderpagt
Af Hjertets rene Væld og Skjønheds Magt:
 Nordstjernoglands
 Trekløverkrands
Skal Nordens unge Harpe krone.

Ombord og ud over salten Hav!
En Flugt ikkun — og vi er hjemme.
Men Pantet, Norriges Mør og gav,
Det skal vi aldrig, aldrig glemme.
For Alt, hvad der er skjønt og sandt og godt,
For Ret og Frihed, Fædreland og Drot
 Vaje det skal
 I Festens Hal
Og naar os Livets Alvor kalder!

Danmark.

En Jord, af Havets Strømme sildig dukket,
Med Havets Bølgetegning paa sit Felt,
Af nøgne Klinter, golde Klitter lukket,
I mange Lødder delt af Sund og Belt;
En Luft, hvis mørke Skysal Stormen fejer;
En Sol, som legger Tit bag Taagens Net;
Et lille Folk, som lidt i Verden vejer
Og nøjes mest med mindre end sin Ret: —